

Страни в главното производство

Ищци: Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Târgu-Jiu, Administrația Fondului pentru Mediu

Ответник: Victor Vinel Ijac

Преюдициален въпрос

Трябва ли член 110, първа алинея ДФЕС (предишен член 90 ЕО) да се тълкува в смисъл, че забранява на държава членка да въвежда данък с характеристиките на данъка върху замърсяването, уреден от OUG № 50/2008, който подчинява регистрацията в Румъния на внесени употребявани моторни превозни средства, регистрирани по-рано в други държави членки на Европейския съюз, на заплащането на данък върху замърсяването, доколкото този данък не се събира в случай, че регистрирани в Румъния употребявани моторни превозни средства бъдат продадени и следователно пререгистрирани, като се има предвид, че посоченият данък може да представлява вътрешен данък върху стоките с произход от други държави членки, който е косвено дискриминиращ спрямо данъците върху местни стоки?

Жалба, подадена на 8 юли 2010 г. от Freixenet, SA срещу решението на Общия съд (трети състав), постановено на 27 април 2010 г. по дело T-109/08, Freixenet/СХВП

(Дело C-344/10 P)

(2010/C 274/12)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Freixenet, SA (представители: F. de Visscher, E. Cornu и D. Moreau, avocats)

Друга страна в производството: Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели)

Искания на жалбоподателя

— като главно искане, да се отмени решението на Общия съд от 27 април 2010 г., както и решението на първи апелативен състав на СХВП от 30 октомври 2007 г. и да се постанови, че заявката за марка на Общността № 32 532 отговаря на условията, за да бъде публикувана съгласно член 40 от Регламент № 40/94 [понастоящем член 39 от Регламент № 207/2009],

— при условията на евентуалност, да се отмени решението на Общия съд от 27 април 2010 г.,

— във всички случаи да се осъди СХВП да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага три правни основания.

С първото правно основание той изтъква главно нарушение на правото на защита и на правото на справедлив съдебен процес, на член 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, на член 73, второ изречение и член 38, параграф 3 от регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността⁽¹⁾ [понастоящем член 75, второ изречение и член 37, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността⁽²⁾].

Първата част от това правно основание се отнася до неспазването на принципа на състезателност. Според жалбоподателя, противно на приетото от Общия съд в обжалваното съдебно решение, в решението, с което е сезиран последният, апелативният състав на СХВП направил нова преценка на отличителния характер на марката на жалбоподателя, без да му позволи да изрази становище по този нов подход. В това отношение изводът на Общия съд относно обосноваването на решението на апелативния състав бил неточен и недостатъчен с оглед на принципа на процесуална добросъвестност и на надлежното спазване на правото на защита. С обжалваното съдебно решение се нарушавали правото на защита и принципът на процесуална добросъвестност и доколкото в него се постановявало, че Службата може да запознае жалбоподателя с някои фактически данни и да го уведоми, че смята да основе решението си за отказ на тези данни, а впоследствие, след като е получила писменото становище на жалбоподателя по тези данни, да реши поне отчасти да не ги взема предвид и да основе решението си на различна от фактическа и концептуална гледна точка преценка, без да предостави възможност на жалбоподателя да представи каквото и да било становище.

В рамките на втората част от правното основание жалбоподателят изтъква главно нарушение от страна на Общия съд на изискването за мотивиране, доколкото в обжалваното съдебно решение не може да се приеме, че решението на първи апелативен състав — в което не се поясняват доказателствата, на които съставът възнамерява да се основе — съдържа пълни мотиви относно прилагането на член 7, параграф 1, буква б), нито да се постанови, че позоваването на доказателства било излишно, тъй като първи апелативен състав се бил основал на „изведени от практическия опит изводи“. Освен това неяснотата по въпроса на какви факти и доказателства са се основали Службата и Общият съд засягала както правото на защита, така и изискването за мотивиране, уредено в член 73 от посочения Регламент № 40/94.

В рамките на второто правно основание жалбоподателят твърди, че Общият съд е нарушил член 7, параграф 1, буква б) от посочения Регламент № 40/94. Макар въз основа на съответните материали жалбоподателят да доказал, че заявената марка се състои от комбинация от много характерни елементи, които значително я отличават от другите срещащи се на пазара изображения, Общият съд възприел само неясните и общи възражения на Службата, за да не признае каквато и да е отличителна сила на заявената марка. Общият съд приложил по-строг критерий за преценка на отличителния характер на марката, отколкото в случаите на други, по-традиционни марки. Така с обжалваното съдебно решение се нарушавало правилото за конкретна преценка на отличителната сила на дадена марка. От друга страна, като постановил, че по-голямата част от потребителите не смятат, че оригиналният външен вид на марката е необходим за определяне на произхода на съответното пенливо вино, а предпочитат да се осланят на етикета, Общият съд изключил от защитата формата на опаковката на даден продукт, макар тази възможност да е изрично предвидена в член 4 от посочения по-горе регламент.

В рамките на третото правно основание дружеството жалбоподател изтъква нарушение от страна на Общия съд на член 7, параграф 3 от Регламент № 40/94, доколкото в обжалваното съдебно решение се поставя изискването в резултат на използването ѝ заявената марка да е придобила отличителна сила във всяка една от държавите членки на Съюза. Всъщност, като отказал да признае, че марката е придобила отличителна сила в резултат на използването ѝ сред съществена част от заинтересованите среди, а същевременно признал, че марката на жалбоподателя е придобила такава сила поне на територията на Испания, Общият съд издигал правило, което е прекалено строго и неточно спрямо посочения по-горе регламент.

(¹) ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146.

(²) ОВ L 78, стр. 1.

Жалба, подадена на 8 юли 2010 г. от Freixenet, SA срещу решението на Общия съд (трети състав), постановено на 27 април 2010 г. по дело T-110/08, Freixenet/CXВП

(Дело C-345/10 P)

(2010/C 274/13)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Freixenet, SA (представители: F. de Visscher, E. Cornu и D. Moreau, avocats)

Друга страна в производството: Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели)

Искания на жалбоподателя

— като главно искане, да се отмени решението на Общия съд от 27 април 2010 г., както и решението на първи апелативен състав на СХВП от 20 ноември 2007 г. и да се постанови, че заявката за марка на Общността № 32 540 отговаря на условията, за да бъде публикувана съгласно член 40 от Регламент № 40/94 [понастоящем член 39 от Регламент № 207/2009],

— при условията на евентуалност, да се отмени решението на Общия съд от 27 април 2010 г.,

— във всички случаи да се осъди СХВП да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага три правни основания.

С първото правно основание тя изтъква главно нарушение на правото на защита и на правото на справедлив съдебен процес, на член 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, член 73, второ изречение и член 38, параграф 3 от регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (¹) [понастоящем член 75, второ изречение и член 37, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (²)].

Първата част от това правно основание се отнася до неспазването на принципа на състезателност. Според жалбоподателя, противно на приетото от Общия съд в обжалваното съдебно решение, в решението, с което е сезиран последният, апелативният състав на СХВП направил нова преценка на отличителния характер на марката на жалбоподателя, без да му позволи да изрази становище по този нов подход. В това отношение изводът на Общия съд относно обосноваването на решението на апелативния състав бил неточен и недостатъчен с оглед на принципа на процесуална добросъвестност и на надлежното